

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1675. usque ad annum 1681

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1780

VD18 90119207

§. 15. Estræi Cardinalis responsum ad hasce Innocentii XI. literas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67305)

„mus, qui majori zelo & efficacia id Sæc. XVII.
 „exequi ac tu, possit. Dilecte Fili, cui A. C. 1690.
 „Apostolicam benedictionem peraman-
 „ter impertimur. „

§. XV.

*Estræi Cardinalis responsum ad hæc
 Innocentii XI. literas.*

Verum Estræus Cardinalis Regis po- Esprit. l. c.
 tius quam Pontificis causæ favens pag. 431.
 has Parisiis ad eundem literas die ter-
 tia Maij dedit: „Sanctitatis vestræ lite-
 ræ a Pontificii Nuntii Auditore Do-
 mino Abbate Lauri mihi traditæ sunt
 sub quadragesimæ finem Laudunum
 proficiscenti, & ea, qua decet &
 debeo maxima reverentia excepi. Re-
 dux quamprimum, ut par erat, has
 ad me missas Majestatem suam latere non
 passus sum, sed hoc negotium attingendi
 locus relictus non est, ea scilicet legi
 & inveni, quæ viam mihi ad tractatio-
 nem omnem præcludebant. Hoc uno,
 Sanctissime Pater, responsa ad Sancti-
 tatem vestram mea possem comprehen-
 dere, ex quo mandatis suis, modo,
 quo potui, satisfactum fuisse ostende-
 rem, nisi sincerum neum & efficax in
 Beatitudinem vestram & Apostolicam
 Sedem studium majus aliquid videre-
 tur requirere. Quandoquidem de in-
 telli-

Sæc. XVII. A. C. 1680. telligentiae meae tenuitate tam benigne
 sentiat Beatitudo Vestra, grave, ut opinor, non erit, si quaedam oculis vestris candidissime subjiciam, speremque, re satis intellecta, & perpensis utriusque momentis, magna qua nunc turbatur, sollicitudine levatum iri Sanctitatem vestram, nihilque amplius peltis aut ruinæ, quam tenera pietas vestra reformidat, suspicaturam. Hanc longe magis pertimescerem ex mutuis, gravissimisque inter Sanctitatem vestram & maximum Regem offensionibus, si aliquando orientur. Equidem utriusque Religio hoc accidere nunquam sine, sed ad solam, licet vanam, tanti discriminis cogitationem horremus. Infinita sunt, ut optime notavit B. V. nature, subjectionis, & ingentium in me, gentemque meam beneficiorum vincula, quibus me Regi ita deditum alligatumque sentio, ut addictior esse non possim. Imo ad gratiarum cumulum accedit, quod ejus constanti patrocínio in eo honoris gradu constitutus sim, in quo mihi parem super merita mea aliquando contigit habere Sanctitatem vestram, illam mihi & Orbi universo in Patrem optare, etiam ceteris in idem consentientibus obtinere. Præteritorum nihilominus beneficiorum memoria, aut novorum spe non ita ducor, ut meæ in Regem

Regem observantiæ nimium indulgere Sæc. XVII.
 velim, aut suæ Majestati impensius ob- A. C. 1680.
 sequi, si quod ubique apud omnes in
 confesso est, dico extitisse nullum reli-
 quos inter Principes & Imperatores, qui
 majorem potentiam, clariores aut bel-
 licas aut civiles virtutes cum puriori
 Religionis zelo conjunxerit, qui fidem
 Christianam intactam magis & a novi-
 tatibus immunem voluerit, qui Sedis
 Apostolicæ ac Prædecessorum vestro-
 rum Constitutionibus se præbuerit ob-
 sequentiosem, qui in heroicis suis ex-
 peditionibus profligationem hæreseos,
 & abolitæ apud hostes suos Catholicæ
 Religionis instaurationem majori studio
 sit prosecutus. Immensa sunt, quæ
 adversus Calvinii sectarios apud nos
 præstitit, ex quo ipse imperium admi-
 nistrat: Spirant adhuc tenues hujus
 perversæ sectæ reliquiæ, quibus tamen
 non parcit, totus est in illa radicitus
 convellenda, edicta in dies ad hoc u-
 num eduntur. Ad Regni sui Ecclesias
 doctos & pios Viros eligit, illique præ-
 cipue debetur Clero Gallicano delatus
 honor etiam ab exteris, ejusque ingens
 apud Beatitudinem vestram, quod ma-
 gni decoris loco ducimus, existimatio.
 Vacantium Ecclesiarum redditus sibi
 jam olim adjudicatos aut promovendis
 Episcopis relinquit, aut partem aliquam
 in

Sæc. XVII. in levationem eorum, qui ab hæresi
A. C. 1680. pristinae fidei restituuntur, dispensat.

Hoc loco, Beatissime Pater, quis non
deprehendat aut prædicet Regii animi
magnitudinem & beneficentiam, qui ne-
gligit, quæ alii præferenda sectaren-
tur commoda, & in ipsosmet Episcopos,
quibus Sanctitatis vestrae favet aucto-
ritas, ejusmodi jura transfert? Hac
certe ratione, si non invenisset tradi-
tum per Avos atque Atavos hæredi-
tarium Christianissimi nomen in Re-
gnatrice domo, tot benefactis sibi pro-
prium faceret. Encomia videntur quæ
refero, Sanctissime Pater, sunt tamen
res gestæ. Hoc dum Augustissimus
Princeps apud se reputat, dum ad a-
moris & venerationis suæ & erga San-
ctitatem vestram sensus, quos illustris-
simis documentis comprobavit, animum
adjecit, qua mente Beatitudinis vestrae
minaces literas considerare potuit? In-
genue fateor, ad has non parum me ob-
stupuisse. Si quæ sentio, dicere licet,
& sane licet cum Parente optimo, æquissi-
mo & veritatis cupidissimo, dicam cum
Rege rem esse Europæ potentissimo,
de fide Catholica optime merito, cu-
jus gloriam & victorias, in illis singu-
lam moderationem suspiciunt omnes,
quo nullus singulos Regni sui subjectio-
res devinctioresque ordines unquam
ha-

habuit: unde operæ pretium esset, & Sæc. XVII.
A. C. 1680.
magis e re Apostolicæ Sedis, amanter

hortari ac suavi potius quam acri sermone agere, iisque verbis, de quibus graviter me peccare crederem in Sanctitatem vestram, si præterirem silentio, plurimos me majoris notæ Viros audiisse, conquerentes, quasi ad invasores Ecclesiæ magis spectarent, quam ad Principem, quem apud Afros, Hungaros, Græcos, & Batavos, in medio Galliarum conspexerant universi fidem Catholicam asserentem, qui suis in religionem meritis ad Caroli Magni gloriam ceteris propius accessit, & in posterum, annuente Deo, & conspirante, ut spero, Beatitudine vestra, magis accessurus sit, si præconcepta semel consilia perficiat: qui tandem eo minus aliena invadere credendus est, quod in hac ipsa re propriis & non controversis minime utatur, sed in id negotii totus incumbit, ut a Regiis Magistratibus alias vindicata jura conservet. In Beatitudine vestra agnoscunt omnes Gregorii Magni innocentiam, fidem, constantiam, summum rerum humanarum contemptum, in supremo dignitatum apice humilitatem incredibilem, mentem capacem, a terrenis curis liberam, cælestibusque pene parem. Hæc cum olim in Sanctissimo

Præ-

Sec. XVII. Præsule miraretur Christianus Orbis,
 A. C. 1680. inter tot excelsas dotes non minus lau-
 davit ejus in tractandis Principum ani-
 mis temperantiam, & modum. Ignosce,
 precor, candori meo, Beatissime Pater,
 si prolixius forsan & liberius in re tanti
 momenti locutus sum. Nihil apud piis-
 simum Patrem veritate & sinceritate
 potius esse probe scio. Allaboro, ne mu-
 tuus amor inter vos excidat, aut pri-
 stina necessitudo & conjunctio franga-
 tur. Plane credo, me neque de Apo-
 stolica Sede & universa religione im-
 pensius mereri, neque munere meo
 sanctius defungi posse. Sicut enim ex
 dissensione, quæ nunquam eveniet,
 certa perniciēs, sic ex firmiori nexu,
 & interiori utriusque benevolentia &
 charitate, quam multa, quam magna
 in Ecclesiarum derivatura sint com-
 moda, omnes intelligunt. Longævos
 interim annos, felix, gloriosum ac pa-
 catum regimen Sanctitati vestræ votis
 omnibus exopto, atque ejus pedibus
 advolvor.,,

§. XVI.

*Excommunicatio ab Apamiensi Episcopo
 contra Regalistas inter-
 minata.*

Acrior